

Наш земляк М. Д. Походзіло — один з перших генералів Рівненщини

У номері «НВ» за 10 лютого цього року було вміщено матеріал березнівчанина Якова Хилюка «Любов правічна — хутір мій Лукавець», в якому він хвилює і щиро розповів про своїх колишніх земляків-хуторян, їхні долі. Серед інших автор теплими словами згадав гордість Лукавця — одного з перших, а чи не першого, виходця з Рівненщини генерал-лейтенанта М. Д. Походзіла.

Приємно, що ця публікація викликала позитивний резонанс і зацікавленість наших читачів. Окремі з них попросили, за можливості, опублікувати ширшу інформацію про етапи військової кар'єри нашого земляка-генерала. Ми вирішили виконати побажання передплатників газети і детальніше розповісти про життєвий шлях М. Д. Походзіла. Ці дані почерпнули з листівки Міністерства оборони України «Видатні військовослужбовці та воєначальники України», яка присвячена Миколі Давидовичу.

Наводимо найважливіші факти і дати сходження до Олімпу честі і слави на благо рідної Вітчизни.

Почнемо з того, що М. Д. Походзіло з відзнакою закінчив Житомирське радіотехнічне училище військ ППО та продовжив навчання у військовій інженерній радіотехнічній академії ППП (м. Харків), яку закінчив у 1972 році.

Згодом він проходив службу на посадах старшого техника радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону, заступника командира цього підрозділу з озброєння, командира радіотехнічної батареї, команди-

земляк протягом 1983-1984 років командував найбільшою за складом в Збройних Силах колишнього Союзу зенітною ракетною бригадою, переозброював її на нову бойову техніку (комплекси С-300).

У 1984 році М. Д. Походзіло був призначений на посаду заступника командира корпусу ППО, який прикривав з повітря такі важливі об'єкти, як відомі полігони Байконур, Сари-Шаген та Семіпалатинський ядерний.

Тодішня держава гідно оцінила талант та старання вихідця з простої селянської родини і у лютому 1988 року Постановою Ради міністрів СРСР Миколі Давидовичу було присвоєно військове звання генерал-майора, в цьому ж році його було зараховано слухачем осно-

ра ракетного дивізіону, заступника командира зенітно-ракетного полку. У 1977-1983 роках Микола Давидович обійняв посаду командира зенітного ракетного полку. Знаковою рисою цього періоду його служби є те, що ця військова частина була єдиною у Збройних Силах СРСР, де не було безквартирних офіцерів і прапорщиків.

Успішно продовжуючи свою стрімку військову кар'єру, наш талановитий

вний факультету Військової академії Генерального штабу Збройних Сил СРСР, яку він успішно закінчив і здобув вищу оперативно-стратегічну освіту.

У 1990-1992 роках Микола Давидович — перший заступник командувача окремої армії протиповітряної оборони.

У Збройних Силах України М. Д. Походзіло почав службу у 1992 році. Під час неї обіймав посади командира корпусу ППО та командира Центрального району протиповітряної оборони України. У грудні 1993 року Указом Президента України йому було присвоєно чергове звання генерал-лейтенанта.

За роки своєї служби у війську Микола Давидович успішно освоїв усі зразки зенітної ракетної та авіаційної техніки і її застосування під час бойового використання.

Окрім сумлінного виконання своїх відповідальних військових обов'язків, він активно займався громадською діяльністю — протягом 1976-1983 років був депутатом Луганської обласної ради.

За значний вклад у розвиток Збройних Сил М. Д. Походзіла нагороджено орденами «Червоної Зірки» та «За службу Батьківщині у Збройних Силах СРСР» III ступеня і багатьма медалями.

Життєве кредо нашого земляка: «Якщо можеш допомогти — допоможи тому, хто поруч з тобою».

Він його завжди дотримується, бо хоче бути корисним людям і рідній Україні.

Роман ПАВЛЕНКО.